

Hồi thứ mười tám

Sợ hãi

Tang lễ rất giản đơn về nghi thức nhưng long trọng về tinh thần. Người ta cử hành cuộc thủy táng.

Phật gia đệ tử chết đi tất phải hỏa táng, nhưng trên mặt biển, một cuộc hỏa táng một thể đặt thành vấn đề, mà Cao Á Nam và thiếu nữ kia không quá cố chấp thì người ta tùy tiện mà làm.

Và sau khi thủy táng Khô Mai đại sư, Lưu Hương mới biết tên thiếu nữ.

Tên nàng là Hoa Chân Chân. Người rất đẹp! Tên cũng đẹp luôn! Bất quá cái gan của nàng rất nhỏ. Con nhà võ mà cái gan quá nhỏ là một khuyết điểm lớn. Nàng cũng hay cả thẹn! Sau khi rời lòng Lưu Hương, nàng không dám nhìn chàng nữa. Giá nếu bất chợt Lưu Hương liếc mắt sang nàng, bắt gặp ánh mắt chàng, nàng đỏ mặt lên liền.

Trên ngực áo của chàng còn ngấn lệ của nàng, nhìn ngấn lệ đó, Lưu Hương cảm thấy lòng nao nao...

Chàng tự hỏi đến khi nào mới lại có cơ hội ôm nàng vào lòng nữa?

Cao Á Nam không hề nhìn Hồ Thiết Hoa nửa mắt, cũng không nói năng với y nửa lời.

Nguyên Tuy Vân hỏi nàng:

- Lúc sắp chết, lệnh sư có nói chi chăng?

Nàng lắc đầu song gương mặt nàng lộ vẻ kỳ dị, ngón tay nàng run run, mừng tượng nàng còn sợ hãi.

Tại sao nàng có thần thái đó?

Trước khi chết Khô Mai đại sư có điều bí mật chi nói với nàng? Và nàng không thể tiết lộ với bất kỳ ai?

Không gian đen lại, không khí nặng dần, chùng như sắp có mưa to, gió lớn.

Suốt hôm đó không có việc gì khác xảy ra, mà cũng chẳng có việc gì làm cho mọi người khoan khoái. Ai ai cũng bực bội đến phát điên.

Và người chực điên đầu tiên chính là Hồ Thiết Hoa. Y có nhiều điều muốn hỏi Lưu Hương lắm song chẳng có cơ hội gần chàng riêng rẽ. Mãi đến lúc ăn xong bữa cơm tối, về phòng y đóng cửa lại rồi thốt:

- Bây giờ thì ngươi có thể nói rồi.

Lưu Hương nhìn y:

- Nói cái gì?

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Khô Mai đại sư chết một cách vô lý như vậy, chẳng lẽ ngươi không có gì để nói?

Trương Tam chen vào:

- Đúng vậy! Ta nghĩ ít nhất ngươi cũng đã thấy manh mối gì?

Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Nếu ta có thấy gì thì các ngươi cũng thấy được!

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Mà ngươi đã thấy gì? Sao ngươi không nói ra đi cho bọn ta biết.

Lưu Hương thốt:

- Điểm thứ nhất: Bọn hung thủ gái biển nhặt hạt trai không phải kẻ chủ mưu.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng! Ta cũng nhận xét như vậy. Nhưng kẻ chủ mưu là ai?

Lưu Hương đáp:

- Ta tuy chưa biết hẳn là ai song ít nhất cũng hiểu được hẳn biết rõ Lam Thái phu nhân là Khô Mai đại sư giả mạo.

Hồ Thiết Hoa gật đầu:

- Đúng! Ta cũng thấy chúng muốn giết Khô Mai đại sư chứ không nhằm vào ai khác.

Lưu Hương tiếp:

- Nhưng Khô Mai đại sư cũng như Lam Thái phu nhân, cả hai ẩn tích từ nhiều năm qua, không hề xuất hiện trên giang hồ nữa. Mà những kẻ thù của đại sư ngày trước cũng đều chết hết rồi.

Hồ Thiết Hoa thốt:

- Vấn đề của sự việc như Nguyên Tỳ Vân đã nói đến, bọn hung thủ vì lý do gì hạ thủ?

Lưu Hương giải thích:

- Động cơ sát nhân có mấy loại: Cừ hận, tài lợi, nữ sắc, mấy loại này không liên quan với Khô Mai đại sư mấy may.

Hồ Thiết Hoa đồng ý:

- Đúng! Khô Mai đại sư không còn thù oán, không có nhiều tiền mà cũng không lụy phiền vì tình ái...

Lưu Hương tiếp:

- Sở dĩ, ngoài các động cơ đó, còn có một động cơ đáng được chú ý.

Hồ Thiết Hoa giục:

- Nói gấp đi!

Lưu Hương đáp:

- Hung thủ biết rằng, nếu hắn không giết Khô Mai đại sư thì đại sư giết hắn.

Hồ Thiết Hoa vuốt chót mũi:

- ý người muốn nói, hung thủ là kẻ đã bán Thanh Phong Thập Tam Thúc?

Lưu Hương gật đầu:

- Phải!

Hồ Thiết Hoa hỏi tiếp:

- Có phải chủ nhân Biên Bức đảo chăng?

Lưu Hương gật đầu luôn:

- Phải! Chúng đã phát hiện Lam Thái phu nhân là Khô Mai đại sư, chúng còn biết luôn chuyến ra đi này của Khô Mai đại sư có mục đích khám phá bí mật của chúng nên mới có cái việc tiên hạ thủ vi cường. Chúng không ngần ngại dùng mọi thủ đoạn, miễn làm sao đừng để bà sống sót mà đến đảo Biên Bức là được.

Hồ Thiết Hoa cau mày:

- Nếu vậy, hắn chúng cũng biết lai lịch của bọn ta! Chúng phải sát hại bọn ta chứ? Tại sao chúng chưa hạ thủ?

Trương Tam chen vào:

- Có lẽ chúng nhận thấy, giết bọn mình không phải là việc dễ làm, có lẽ...

Lưu Hương chặn lời, tiếp nói:

- Có lẽ chúng có kế hoạch đối phó riêng với bọn chúng ta, chúng tin chắc là bọn mình không thể thoát khỏi tay chúng, cho nên không cần hạ thủ vội.

Hồ Thiết Hoa hừ một tiếng:

- Chẳng lẽ chúng đợi bọn mình đến đảo Biên Bức rồi mới hạ thủ?

Lưu Hương thốt:

- Cũng có thể như vậy lắm chứ. Bởi vì nơi đó là địa phương của chúng, chúng nắm trọn thiên thời, địa lợi, nhân hòa. Vô luận về phương diện nào, chúng cũng có ưu thế hơn chúng ta. Trong khi đó...

Chàng thở dài tiếp luôn:

- Trong khi đó chúng ta chưa biết hòn đảo Biên Bức như thế nào, nhỏ hay to, cao hay thấp!

Trương Tam trầm ngâm một chút:

- Nếu muốn biết hòn đảo đó hình dáng như thế nào, chúng ta chỉ cần hỏi một người! Một người thôi.

Hồ Thiết Hoa nóng nảy:

- Ai?

Trương Tam đáp:

- Hỏi người!

Hồ Thiết Hoa sững sờ. Rồi y bật cười vang thốt:

- Người lại gặp quỷ rồi phải không? Dù là trong mộng ta cũng chưa đến đảo ấy lần nào.

Trương Tam chớp mắt, cười hì hì:

- Tuy người chưa đến đó mà Kim cô nương thì có đến đó một lần rồi. Nếu bây giờ người hỏi nàng, nhất định là nàng sẵn sàng nói cho người biết.

Hồ Thiết Hoa nháy dựng lên, cười lớn hơn trước:

- Ta có một cuộc ước hẹn, nếu người không nhắc, ta quên mất rồi còn gì!

Y vọt mình ra cửa liền.

*** Vietkiem.com ***

Hồ Thiết Hoa nhớ ra, suốt ngày nay, Kim Linh Chi không hề lộ diện. Chẳng rõ nàng cố ý tránh mặt Cao Á Nam hay nàng ngủ lấy sức. Hồ Thiết Hoa hy vọng Kim Linh Chi đừng quên lời hẹn, nếu nàng quên thì thật là y cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nam nữ mới quen nhau, có ước hẹn với nhau, người này lỗi hẹn thì người kia khó chịu không tưởng nổi. Vì họ sợ đàng kia thất ước, hẹn mà không có đối tượng thì bẽ bàng trở trên lắm. Do đó họ thường thất ước. Thành ra hai bên đều thất ước, có đến nơi cũng không đúng khắc, đúng giờ.

Hồ Thiết Hoa rời phòng rồi lại muốn trở về phòng. Nhưng y đã lên đến đầu thang trên, có muốn trở lại cũng vô ích. Hơn thế một việc xảy ra làm cho y bỏ ý định trở lại.

Có tiếng kêu kinh hãi vang đến tai y. Âm thanh của nữ nhân. Âm thanh của ai? Chẳng lẽ của Kim Linh Chi?

Tiếng kêu biểu lộ rõ ràng sự kinh hoàng khiếp hãi. Rồi có tiếng lồm bồm vang theo, tiếng một vật gì rơi xuống nước.

Con tim của Hồ Thiết Hoa cơ hồ ngừng đập. Không lý con thuyền này giống con thuyền của Hải Quát Thiên có chứa hung thủ? Và số phận của Kim Linh Chi giống số phận của Hường Thiên Phi, bị người nào đó hạ sát rồi quăng xuống biển?

Hồ Thiết Hoa vận dụng trọn tốc lực, chạy đến nơi đó. Nhưng y thở phào.

Kim Linh Chi còn đứng tại chỗ cũ, hướng mắt ra khơi. Mớ tóc dài của nàng phất phơ theo gió, trông nàng có vẻ ôn nhu, nhàn nhã vô cùng.

Chung quanh không có một người nào khác! Không có một tiếng động!

Nhưng tại sao nàng kêu lên kinh hãi? Nàng có thấy cái gì đó đáng sợ lắm à?

Hồ Thiết Hoa nhẹ chân tiến đến gần nàng, rồi mỉm cười hỏi:

- Tại hạ có đến trễ lắm không?

Kim Linh Chi không quay đầu lại, không đáp.

Hồ Thiết Hoa tiếp:

- Mừng tượng vừa rồi có vật gì rơi xuống biển, phải vậy không?

Kim Linh Chi lắc đầu. Tóc nàng xao động, phát xuất một mùi thơm nhẹ.

Hồ Thiết Hoa không dần lòng được vươn tay nắm sợi tóc nàng, dịu giọng hỏi:

- Cô nương nói là có chuyện muốn cho tại hạ biết, vậy sao tại hạ đến đây rồi, cô nương chưa chịu nói gì?

Kim Linh Chi cúi đầu. Mừng tượng thân hình nàng run run. Mặt biển về đêm có vẻ êm dịu lắm, êm dịu đến hấp dẫn khách vượt trùng dương.

Hồ Thiết Hoa chợt có cảm tưởng Kim Linh Chi yếu đuối quá chừng, đáng yêu quá chừng. Rồi y lại nhận luôn là nên yêu nàng, bảo vệ nàng.

Y quàng tay ôm ngang hông nàng, nhẹ giọng thốt:

- Trước mặt tại hạ, cô nương cứ nói bất cứ chuyện gì, có thể nói hết. Thực ra thì giữa tại hạ và vị cô nương họ Cao kia, không có một điểm nhỏ quan hệ nào. Chỉ bất quá...

Kim Linh Chi bất chợt xô y ra, quay mình lại, lạnh lùng nhìn y. Trong bóng đêm, gương mặt nàng chẳng có một hạt máu. Đến đôi môi cũng nhợt nhạt luôn.

Rồi nàng bĩu đôi môi đó méo xệch, run run giọng hỏi:

- Bất quá làm sao?

Hồ Thiết Hoa giật mình sững sờ. Người trước mặt chẳng phải là Kim Linh Chi. Người trước mặt là Cao Á Nam!

Mặt biển về đêm êm lặng quá, dễ làm cho lòng người khích động.

Người có tâm loạn động trong lúc này là Hồ Thiết Hoa. Y chỉ có chú ý vào cuộc ước hội, thấy có người tại chỗ ước hội là đình ninh đứng người y ước hội, nên không nhận định kỹ.

Khổ cho y là Kim Linh Chi và Cao Á Nam có mái tóc giống nhau quá, thân vóc cũng bằng nhau, thành ra y hớ.

Cao Á Nam cắn môi, rồi lặp lại câu hỏi:

- Bất quá làm sao?

Lâu lắm, Hồ Thiết Hoa mới lấy lại bình tĩnh, nhếch nụ cười khổ đáp:

- Bất quá là bằng hữu!... Chẳng lẽ chúng ta không là bằng hữu với nhau sao?

Cao Á Nam quay nhanh mình, nhìn ra biển. Nàng không nói gì thêm, song thân hình nàng rung động. Chẳng rõ nàng sợ hay bi thương?

Hồ Thiết Hoa hỏi:

- Cô nương... vẫn ở tại đây từ lâu rồi?

Cao Á Nam đáp:

- Ù!

Hồ Thiết Hoa lại hỏi:

- Có xảy ra việc chi chăng?

Cao Á Nam đáp gọn:

- Không!

Hồ Thiết Hoa trì nghi rồi lẩm nhẩm:

- Có ai đến đây chăng?

Cao Á Nam nín lặng một lúc lâu. Bỗng nàng cười lạnh thốt:

- Giá ngươi có ước hội với ai tại đây thì ta cho ngươi biết, người đó không có đến đây.

Hồ Thiết Hoa lại trì nghi mấy phút, cuối cùng cố gượng hỏi:

- Nhưng... tại hạ... mừng tượng có nghe một âm thanh khác lạ!

Cao Á Nam hỏi lại:

- Âm thanh gì?

Hồ Thiết Hoa đáp:

- Thinh âm của một vật gì rơi xuống biển. Thinh âm của một người kêu khiếp!

Cao Á Nam cười lạnh:

- Có lẽ ngươi nằm mộng!

Hồ Thiết Hoa không dám hỏi nữa. Nhưng y tin rằng y không lảng tai. Rõ ràng là y có nghe những âm thanh đó. Rồi y không dần lòng được lâu, lại hỏi:

- Thế à?

Hỏi như thế thì vô lý quá! Hỏi hơn nữa lại không dám, chỉ còn cách tự hỏi mình thôi. Ai kêu lên kinh hãi? Và cái tiếng bồm đó là tiếng gì? Y tin chắc chẳng bao giờ Kim Linh Chi thất ước. Bởi chính nàng muốn có cuộc ước hội đó mà! Nàng đâu bị mời, bị cưỡng bách ước hội?

Thế tại sao nàng không đến? Nàng đi đâu?

Một khung cảnh chợt hiện qua phát họa cho tâm tư trong đó có hai mái đầu dài tóc tranh chấp nhau, chửi mắng nhau... Rồi cuối cùng một người xô đẩy, một người rơi xuống biển.

Hồ Thiết Hoa toát mồ hôi lạnh. Bất thành linh y chụp tay Cao Á Nam lôi nàng chạy xuống khoang thuyền.

Cao Á Nam vừa sợ hãi, vừa phần nộ hét:

- Người làm cái gì thế?

Hồ Thiết Hoa không đáp, cứ lôi nàng xông xộc đến trước cửa gian phòng của Kim Linh Chi, rồi dụng lực đẩy cửa.

Trong phòng im lặng, không có một tiếng động. Kim Linh Chi không có mặt trong phòng!

Đôi mắt Hồ Thiết Hoa đảo lên, tợ hồ trông thấy xác Kim Linh Chi trôi bình bồng trên mặt nước. Máu trong người y sôi sục, không do dự được nữa, y nghiêng vai húc mạnh vào cánh cửa.

Nhưng y sững sờ ngay!

Một người đang ngồi trên giường chải tóc. Giường của Kim Linh Chi còn ai dám ngồi lên đó, nếu không là nàng? Mặt nàng nhợt nhạt, đôi mắt sắc lạnh chiếu thẳng vào người Hồ Thiết Hoa.

Cao Á Nam cũng lạnh lùng nhìn nàng, rồi nhìn Hồ Thiết Hoa.

Hồ Thiết Hoa hận mình không chui xuống sàn thuyền được mà dẫu cái bản mặt trơ trẽn ê chề, hoặc giả đập đầu vào một nơi nào đó chết phức cho rồi. Nhưng không chui được thì phải cố trăn mình mà chịu.

Y nhếch nụ cười khổ, áp úng hỏi:

- Sao cô nương ... không mở cửa?

Kim Linh Chi lạnh lùng hỏi lại:

- Đêm khuya canh vắng, người muốn gì mà đến gõ cửa phòng ta?

Hồ Thiết Hoa có cảm tưởng vừa lãnh một cái tát tai vào mặt, da mặt còn rát, tâm lý cũng rất luôn.

Y chết cứng tại chỗ một lúc lâu, sau cùng y thốt:

- Thế là... cô nương chẳng có đi đâu hết.

Kim Linh Chi gắt:

- Người muốn ta phải đi đâu chứ?

Hồ Thiết Hoa bắt đầu nóng mặt. Y cao giọng hỏi:

- Chính cô nương ước hội với tại hạ mà sao bây giờ lại ăn nói như vậy?

Kim Linh Chi lạnh nhạt:

- Ta ước hội với người à?... Nếu có ta cũng quên mất.

Rồi nàng đứng lên đóng ập cánh cửa kêu một cái binh. Cài then chưa đủ, nàng kéo chiếc bàn chắn ngang cửa.

Hồ Thiết Hoa ê chề cực độ. Cũng may lúc đó chẳng có ai trông thấy, chứ nếu bị phát hiện trong trường hợp đó, y dám đập đầu mà chết gấp. Y cúi đầu, y thấy bàn tay của Cao Á Nam vẫn còn nằm trong tay y. Nàng vẫn để y như vậy từ lúc bị lôi đến đây.

Y cảm kích vô cùng, lại xốn xang vô cùng.

Y thốt:

- Tại hạ lâm!... Tại hạ trách lâm cô nương!

Cao Á Nam thấp giọng:

- Có sao! Cái cố tật của người là thế, ta từng mục kích nhiều lần lắm rồi.

Giọng nói của nàng rất ôn nhu!

Hồ Thiết Hoa ngẩng đầu lên, phát hiện ra ánh mắt của nàng ấm áp quá! ánh mắt đó đang bao quát khắp người y, chuyền cái ấm dịu cho y.

Rồi nàng tiếp tục với giọng ôn nhu đó:

- Thực ra người không việc gì mà phải xốn xang. Lời nói của nữ nhân phần lớn đều không giá trị. Biết đâu nàng chẳng có ý lừa người, lừa để mà có dịp cười đùa đó thôi.

Nàng định ai ủi Hồ Thiết Hoa cho y đỡ bức rức. Nhưng nàng càng dụ thái độ, Hồ Thiết Hoa càng khó chịu hơn. Thà nàng mắng dù mắng nặng cũng chẳng sao.

Cao Á Nam cúi đầu tiếp:

- Nếu người chưa được khoan khoái, thì ta... ta có thể uống với người vài chén rượu.

Hồ Thiết Hoa đang muốn uống mấy chén thật đó. Bây giờ thì y nhận thấy bằng hữu là cái gì rất cần thiết. Nhất là hạng bằng hữu kinh niên. Lão bằng hữu, chứ không là hạng bằng hữu kết cấu đầu hôm sớm mai.

Y tự trách mình quá hồ đồ, có lão bằng hữu bên cạnh mà còn tìm cái thứ bằng hữu ngày, bằng hữu bữa, có bóng mát êm dịu mà đi tìm ánh phù vân, có giòng suối trong mà đòi uống giọt sương mù.

Đã vậy, còn làm thương tâm vị lão bằng hữu. Mát y đỏ lên, lỗ mũi cay lên.

Y hỏi nhưng chỉ tự hỏi thôi!

- Người nào kêu lên kinh hãi vừa rồi đó? Tại sao lại hét lên như vậy?

Còn cái tiếng bồm đó là tiếng gì? Tại sao Kim Linh Chi không đến nơi ước hẹn? Cái gì làm nàng thay đổi chủ ý?

Tuy nhiên hiện tại y không quan tâm lắm đến mấy điểm đó. Có một lão bằng hữu như Cao Á Nam bên cạnh, y không mảy may quan tâm đến việc gì khác.

Y trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Tại hạ đi tìm rượu, cô nương ở đâu chờ tại hạ đây?

Cao Á Nam mỉm cười đáp:

- Người vẫn không bỏ cái tật của bảy năm về trước.

Hồ Thiết Hoa hỏi lại:

- Thế cô nương không đổi tánh à?

Cao Á Nam cúi thấp đầu đáp:

- Ta... Ta đã già rồi.

Nàng thở dài. Nàng nói thế chứ dưới ánh đèn mờ lung, mặt nàng đỏ ửng, Hồ Thiết Hoa nhận thấy nàng còn trẻ hơn bảy tám năm trước nhiều.

Một người tịch mịch sau bảy tám năm trời, gặp lại người tình cũ thì lòng nào chẳng sôi động vạn ý niềm?

Cao Á Nam đã vậy, Hồ Thiết Hoa khác gì?

Y nắm tay nàng, thốt:

- Chúng ta...

Hai tiếng dẫu câu vừa dứt, một tiếng âm vang lên kinh khủng. Tiếng trời long đất lở cũng chỉ lớn độ đó thôi.

Con thuyền tựa hồ bị tung bổng lên. Ngọn đèn đồng gắn nơi vách tắt phụt. Cao Á Nam rú lên một tiếng hãi hùng, nhảy vào lòng Hồ Thiết Hoa. Hồ Thiết Hoa loạng choạng đôi chân, chập chồn lui lại chạm mình vào một người.

Người đó là Trương Tam. Chẳng rõ hán mở cửa phòng từ lúc nào chạy ra đến đó rất nhanh, mừng tượng đã nấp sẵn trong cánh cửa nghe trộm.

Trong cơn thảng thốt, Hồ Thiết Hoa vẫn không quên trừng mắt nhìn hán, thấp giọng thốt:

- Xem ra trời sanh ngươi với cái tính tặc bất di bất dịch, cho nên lúc nào ngươi cũng ngứa mắt và tai, muốn nghe tất cả.

Trương Tam cười hì hì:

- Ta chẳng nghe gì cả, chẳng thấy gì cả.

Rồi hán chuồn đi, nhẹ nhàng như đợt khói.

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***

Trời đất không còn một ánh sáng. Cả những điểm sao xa tận muôn trùng cao cũng bị mây đen che mất. Đèn trong thuyền cũng bị cuồng phong thổi tắt.

Thuyền nghiêng nghiêng, gió đùa sóng lớn, tràn lên thuyền. Có những tiếng kêu gọi nhau, hán là lớn lắm, song đều bị tiếng gió gào sóng vỗ lấn át đi.

Trừ tiếng sóng, tiếng gió, không còn trông thấy vật gì đang xảy ra. Có mặt người nào trên thuyền, là người đó lên, mặt biển sắc quái dị.

Cái oai của đất trời, đừng ai mong kháng cự. Mỗi người cố bám víu vào một vật gì đó, giữ thăng bằng sợ sóng hốt đi.

Chỉ có mấy người còn đứng vững được, song y phục của họ bị sóng tấp ướn sũng. Dù trong cảnh đó, họ vẫn trấn định được tâm thần.

Trong số đó có Nguyên Tuy Vân. Hấn bình tĩnh không kém Lưu Hương, vì công phu thâm hậu cũng có, mà là vì chủ thuyền cũng có. Phàm trên thủy lộ nếu gặp tai nạn thì người chủ thuyền phải bình tĩnh mới trấn an được khách đồng hành và giữ trọn sáng suốt đối phó với tình thế.

Hấn đứng nguyên tại chỗ lắng tai nghe. Không ai rõ hấn lắng tai nghe thỉnh âm gì trong tiếng gió gào sóng vỗ.

Một ngọn sóng ào lên cuốn theo một thủy thủ. Nguyên Tuy Vân vươn tay nắm thủy thủ giữ lại. Đoạn hấn hỏi:

- Việc gì xảy ra thế?

Thủy thủ đưa tay che miệng đáp:

- Thuyền đụng đá, lườn thuyền vỡ, nước tràn vào.

Nguyên Tuy Vân cau mày:

- Còn gã đà công? Gã không rành đường sao?

Thủy thủ đáp:

- Nào có biết hấn rành hay không rành? Hiện tại thì hấn biến đâu mất dạng. Có lẽ hấn bị sóng cuốn đi rồi.

Lưu Hương đứng cạnh đó vụt hỏi:

- Thuyền chịu đựng nổi sóng gió chãng?

Thủy thủ đáp:

- Khó ước đoán lắm. Theo tiêu chuẩn thấy thì bất quá nó chỉ trì độ nửa giờ nữa thôi là phải chìm.

Lưu Hương trầm ngâm một chút:

- Tại hạ ra phía trước xem sao.

Chàng phi thân lướt đi giữa sóng chồm gió lộng, mừng tượng bị sóng hốt đi.

Đá loạn, đá nhiều quá.

Trong bóng đêm, đá nhô lên trông như răng nhọn của một con vật khổng lồ có vạn răng. Con thuyền như bị ngoạm hết nửa phần.

Bỗng Lưu Hương phát hiện phảng phất có bóng người chớp nhoáng trên đám đá đó. Dĩ nhiên chàng không làm sao nhận định rõ ràng bóng người đó, bởi bóng biến nhanh, đêm dày, có gió to, sóng lớn.

Người đó là ai?

Tự nhiên hắn phải là người trên thuyền, song giữa phong ba, giữa đêm đen, tại sao hắn rời thuyền? Rời thuyền để đi đâu?

Xa xa là một vũng đen, nhãn lực dù có tinh vi đến đâu cũng không phân biệt được những gì nơi đó. Thì lâm vào cảnh này có khác chi kẻ cận giới tuyến địa ngục.

Chẳng lẽ người đó cam tâm tình nguyện đi vào địa ngục?

Chợt một âm thanh vang lên bên cạnh:

- Hương Soái có phát hiện ra sự gì chăng?

Nguyên Tuy Vân đã theo chàng đến nơi. Hắn biết rõ Lưu Hương đứng tại đâu. Đôi mắt đã mù mà chừng như hắn có một con mắt thứ ba.

Mắt của con tâm!

Lưu Hương trầm giọng đáp:

- Trong vùng đá loạn có bóng người.

Nguyên Tuy Vân kêu khẽ:

- Có bóng người?

Lưu Hương tiếp:

- Bóng đó chạy về phía cuối vùng đá loạn.

Nguyên Tuy Vân hỏi:

- Phía đó tiếp liền địa phương nào .

Lưu Hương đáp:

- Không hiểu được. Bóng đêm quá dày, tại hạ không trông thấy gì cả.

Nguyên Tuy Vân suy nghĩ một phút:

- Có người chạy về đó thì ở hướng đó phải có đảo, có đền...

Lưu Hương tiếp:

- Dù có, cũng chỉ là đảo hoang, không người ở.

Nguyên Tuy Vân hỏi:

- Tại sao?

Lưu Hương đáp:

- Nếu có người ở tất phải có ánh đèn.

Nguyên Tuy Vân lại hỏi:

- Hương Soái không thấy đèn?

Lưu Hương đáp:

- Không!

Nguyên Tuy Vân trầm lặng giây lâu rồi thốt:

- Vô luận làm sao, nơi đó vẫn an toàn hơn con thuyền này. Có vậy người ấy mới rời thuyền chạy về đó.

Lưu Hương đồng ý:

- Hẳn biết còn chúng ta thì không biết.

Nguyên Tuy Vân tiếp:

- Cho nên tốt hơn hết, chúng ta cứ đến đó, chứ chẳng lẽ ở lại con thuyền này chờ chết?

Hồ Thiết Hoa đã đến nơi chen vào:

- Được! Tại hạ xin đi trước xem sao.

Nguyên Tuy Vân mỉm cười:

- Nếu là lúc bình thường tại hạ không dám dành trước, dành sau, nhưng trong trường hợp này, có những cái mà kẻ mù trông thấy mà người sáng không thấy.

Hắn phát luôn hai ống tay áo, kinh phong phát sanh, thân hình vọt đi, thoáng mất dạng. Muồng tượng hắn cõi gió mà đi. Ai ai cũng tán phục.

Lâu lắm, Trương Tam thở ra một tiếng dài rồi lẩm nhẩm:

- Tịnh như xử nữ khúc môn, động như ngọc thố trên đường dài. Cái mức thành tựu của con nhà võ đến thế là cùng. Hướng chỉ hẳn kém chúng ta đến một đôi mắt.

Hồ Thiết Hoa cũng thở dài:

- Nếu trời già cho ta chọn bằng hữu, thì ta nhất định chọn hẳn. Ta sẵn sàng bỏ lão Xú Trùng!

Trương Tam lạnh lùng:

- Xem ra ngươi tiến bộ hơn nữ nhân về phương diện nghinh tân yểm cự.

Lưu Hương chợt thở dài thốt:

- Ta cũng có quan niệm như Tiểu Quý! Ta không ngần ngại chọn hấn.

Trương Tam cau mày:

- Tại sao?

Lưu Hương đáp:

- Ta có thể gây thù kết bạn với bất cứ ai, ta không muốn có cuộc tranh chấp nào với hấn.

Trương Tam hỏi:

- Người cho rằng hấn đáng sợ hơn cả Thạch Quan Âm Thân Thủy Cung Chủ?

Lưu Hương ngưng trọng thần sắc, từ từ thốt:

- Thực ra ta xem hấn là con người đáng sợ hơn bất cứ người nào đáng sợ nhất trên cõi đời này.

Hồ Thiết Hoa thở phì một tiếng, cười tiếp:

- Cũng may, hấn không là cừ địch của chúng ta. Hấn là bằng hữu của chúng ta.

Trương Tam mơ màng:

- Ta hy vọng hấn chấp nhận chúng ta làm bằng hữu.

Hồ Thiết Hoa vụt hỏi:

- Người vừa trông thấy bóng người trong vùng đá?

Lưu Hương gật đầu:

- Ừ!

*** [Vietkiem.com](http://www.vietkiem.com) ***